

RAMÓN CARNICER BLANCO
(1912-2007)

Va viure la infantesa en el seu poble nadiu, Villafranca del Bierzo (Lleó), i va rebre la influència de dos oncles, preveres cultes, un dels quals, Bernardo Blanco, durant la República fou professor d'un col·legi laic d'Astorga, com aleshores ho eren tots. Esclatada la guerra civil, un grup de falangistes anà a cercar l'oncle Bernardo i el van assassinar. La duresa de la postguerra va fer emigrar Carnicer a Barcelona, on va continuar la professió de funcionari de correus i amb esforç va estudiar la carrera de filologia romànica, en la qual es llicencià el 1943. El 1951 fou nomenat encarregat d'un curs d'història de llengua i literatura espanyoles a la Universitat de Barcelona. Aleshores va connectar amb un grup d'escriptors –Manuel Sacristán, J. M. Castellet, Joan Ferraté, Carles Barral– els quals convertiren *Laye*, publicació del Ministeri d'Educació, en revista d'oposició intel·lectual. Però el 1954 fou suprimida. El 1952 Carnicer va fundar el curs de Estudios Hispánicos per a estrangers i l'any següent l'Escola d'Idiomes Moderns de la Universitat de Barcelona. El 1953 es va casar amb la irlandesa Doireann MacDermott, professora i traductora, amb la qual col·laborà en traduccions de llibres. La tesi doctoral de Carnicer *Vida y obra de Pablo Piferrer*, es publicà el 1963 i també edità *Entre la ciencia y la magia. Mariano Cubí* (1969).

Van destacar les seves col·laboracions al diari *La Vanguardia*, de Barcelona, entre 1965 i 1983, on publicà 264 articles, aplegats en obres com *Sobre el lenguaje de hoy* (1969) o *Sobre ortografía española* (1992). També tractà temes lingüístics a *Nuevas reflexiones sobre el lenguaje* (1972), *Tradición y evolución en el lenguaje actual* (1977) i *Desidia y otras lacras en el lenguaje de hoy* (1983).

A la primavera del 1970 renuncià a qualsevol activitat docent per a dedicar-se a la literatura. Publicà cinc novel·les de caire autobiogràfic, com *También murió Mancediño* (1972) o *Todas las noches amanece* (1979) i de caràcter històric: *Los árboles de oro* (1962), *Las jaulas* (1990) o *Pasaje Domingo. Una calle y 15 historias* (1998).

A més de tres llibres que recollien assaig i articles, Carnicer s'especialitzà en literatura de viatges i en sobresurt l'obra *Donde las Hurdes se llaman Cabrera* (1964), que és un recorregut a peu per una comarca lleonesa, miserable i desconeguda, que termenava amb les mítiques Hurdes. Destaquem altres llibres de viatges com *Las Américas peninsulares. Viaje por Extremadura* (1986), *Gracia y desgracia de Castilla la Vieja* (1976) i *Viaje a los enclaves españoles* (1995). I encara a l'estranger *Nueva York. Nivel de vida, nivel de muerte* (1970).

Finalment trobem una biografia: *El pintor leonés Primitivo Alvarez Armesto* (1997) i sobretot els dos volums de memòries, *Friso Menor* (1983) i *Codicilo* (1992), que reflecteixen bé el seu caràcter crític, de vegades àcid, i on li plau de detallar fins els aspectes menors de la seva trajectòria vital, però en conjunt són un testimoni important sobretot del món intel·lectual en llengua castellana de la Barcelona de postguerra.

Durant dècades Carnicer el diumenge aplegava a casa seva una tertúlia a la qual assistien Carles Barral, Josep Maria Castellet, Jaime Gil de Biedma, Joan i Gabriel Ferrater o el pintor Josep Maria de Martín. I Carnicer era figura rellevant d'una altra tertúlia a casa del dentista i escriptor Esteve Padrós de Palàcios, on no mancava mai el poeta Enrique Badosa.

En vida fou nomenat fill adoptiu de diverses poblacions de Lleó com Villadecanes, Villafranca del Bierzo o Encinedo.

Carnicer va morir el 29 de desembre del 2007.